

श्रीसाईनाथ ट्रेडिंग कंपनी सुगंधी सामानांचा कारखाना.

प्रोप्रायटर—व्ही. जी. देशपांडे,

मु. पो. शिर्डी, जि. अहमदनगर.

खालील जिन्नसा वरील पत्यावर मिळतील.

✽

✽

आमचे कारखान्यांत शास्त्रोक्त बनविलेली सुवासिक तेले,
सर्व तऱ्हेची दूध पावडर, सर्व प्रकारच्या सुगंधी
उदबत्त्या, पुष्पगंधा व मधुमालती व गुलकंद.

For Madras & other books about Shri Sai Baba and Shirdi Guide or coloured Pictures

Baba or Krishna Datta Marutiadi Roopa Sai and silver &
gold lockets in different sizes issued in Madras write to the clerk,
Shirdi Sansthan, Post Rahata Dt: Ahamednagar or to :—

[1] R. Vanchinathan, 30, N. V. Chetty street,
Triplicane, Madras [for the coloured Pictures & lockets]
to:—

[2] Shri Thirupurasundari Jewellery 531, Pyeroffs Road,
Triplicane, Madras [for the lockets only]

Gujarathi:—

Guru Smriti, " " Manache Shloka " " & Hari Path " write to
Mr. Wamanrao Prangovind Patel, Head master, Society School,
Umreth Dist. Kaira:

Coloured pictures of the oil painting of Sai Baba in the mosque
write to Mr. D. V. Sambare, Tejpal Road, Vile-Parle.

श्रीसाईनाथ प्रसन्न

श्री साईलीला

— मासिक.

वर्ष १७] शके १८६२ माघ, फाल्गून [अंक ११, १२

बाबा बाबा, निशिदिनि मना वोलु रे शोलु बाबा ॥
बाबा नामीं, कित्तरी असं दिव्य जादू अबाबा ॥

बा बालिश्यं, त्यज शरण जा त्या न भूषा नवाबा ॥
बा बाबा ना, तुज यमगृही नावयाची जवाबा ॥

नलिनीदलगतजलभातितरलम् । तद्वज्जीवनमतिशयधूपलम् ॥
क्षणमपि सज्जनसंगतिरेका । भवति भवार्णवतरणे नौका ॥१॥
शंकराचार्य

संपादक—रामचंद्र वासुदेव घैसास

अनुक्रमणिका

संपादकीय	...	...	...	...	...
अर्वाचिन भक्तलीलामृत	...	...	...	...	...
शिर्डीवृत्त	...	...	...	...	...
अनुभव	....	...	....	...	...

श्रीसाईभक्तांस विनंती

साईलीलेचें वर्ष चैत्र महिन्यापासून सुरू होतें. तरी जेक सुरू करणें आसा तें चैत्रापासून वर्गणीदार झालें पाहिजे.

पुष्कळ भक्तमंडळींच्या पत्त्यांत फेरफार आल्यामुळें त्यांना पोशांतून पाठविल्ल्या उत्सर्वांच्या निमंत्रणपत्रिका व प्रसाद न पोहचतां परत येतात. तरी कृपा करून आपले पत्ते फेरबदल झाल्यास ओ. विटणीस रा. रा. श्री. ना. ग्यावर, ३७ वा रोड, ठाणें यांस कळवावें.

भक्तांनीं आपले अनुभव श्री साईलीलेचेंत प्रसिद्ध करण्याकरितां कृपाकरून तांकां पत्त्यावर पाठवावेत. ज्यांना आपलें नांव प्रसिद्ध होणें नका असेल त्यांनीं आपले हे नांव व आपल्या पत्ता कळवावा म्हणजे तशा व्यवस्था टांटेक.

वर्गणीदारांस विनंती

ज्यांनीं चालू सालची म्हणजे शके १८६२ ची वर्गणी ३ रु. ३ आणें आ पाठविली नाहीं, त्यांनीं कृपा करून ती खालील पत्त्यावर भनिआंटेरनें पाठवून अथवा व्ही. पी. करण्याचें सुचवावें, म्हणजे ३ रु. ९ आ. ची व्ही. पी. करणें येतें.

रा. वा. घेसास, सभ्यादक.

ले. टिकळ ज्युबिली ट्रस्ट बिल्डिंग नंबर १

गोखले रोड नैर्ध; दादर, मुम्बई १४.

सूचना

श्री दासगणू महाराजांच्या “ अर्वाचिन भक्त व संतलीलामृत या हीन भक्तिभावनेनें परिप्लुत पोथ्यांत श्रीसाईबाबांच्या संबधानें एकंदर चार मासादिक अध्याय प्रसिद्ध झाले आहेत. त्यांत श्री संतलीलामृत ही पोथी अत्यंत दुर्मिळ झाली आहे, तेव्हां या दोन्हीं पोथ्यांतले हे चार अध्याय पुन्हां प्रसिद्ध व्हावेत. जेणेंकरून श्री साईमाउलीच्या भक्तांना नित्यनैमित्तिक पठण करण्यास सोईस्कर व्हावें, अशी अनेक भक्तांकडून सूचना आल्यावरून ते अध्याय श्रीसाईलीला मासिकांत पुन्हां प्रसिद्ध करण्यांत आत आहेत.

संपादक श्रीसाईलीला.

अर्वाचिन भक्त लीलामृत

अध्याय ३१ वा.

श्रीगणेशाय नमः ॥ जयजयाजी पंचतुंडा उमापती । जय-
जयाजी प्रतापज्योती । तुझे बालक मी निश्चिती । माझी उपेक्षा करूं
को ॥ १ ॥ कैलास पर्वत परम रम्य । तें त्वां केलें निवासधाम ।
दोषकालीं पुरुषोत्तम । तुजलागीं घ्यातसे ॥ २ ॥ पूर्वी दक्षप्रजा-
पती । तुज अवमानितां पशुपती । कोपोनी तूं निश्चिती । वरिभद्र
मटाविला ॥ ३ ॥ स्वभक्तांचें करुणा रक्षण । दक्ष अससी तूं
पर्वतीरमण । तो तूं मज दयाघन । कां उपेक्षिसी कळेना ॥ ४ ॥

काय तुझ्या आले मनीं । कीं हा पातकी अज्ञानी । हणोनी
 शूलपाणी । भेटसीना अज्ञानी मज ॥ ५ ॥ परी व्याधाचें मनीं वृत्त
 आणणें हे उमानाथ । मी लेंकरूं तुझें सत्य । माझी उपेक्षा क
 नको ॥ ६ ॥ असो ईश्वराचे भक्त निर्वाण । कोणत्याही जाती
 पावोत जनन । ते साक्षात् होती नारायण । तेथें शंका धेणें न
 ॥ ७ ॥ ज्यांची मुळींच एक जाती । जैसी हृदयांत प्राणज्योती
 किंवा जगांत एक विभूती । ईश्वर जैसा साच कीं ॥ ८ ॥ मते पंथ
 भिमान । यातें न ज्यांच्या चित्तीं स्थान । तेथें द्वैत कोटून । क
 रिषाव सूत्र हो ॥ ९ ॥ पूर्वीं कमाल कधीर । होऊन गेले भक्त थो
 त्यांचे जातीस परमेश्वर । काय पाहता जाहला ॥ १० ॥ ईश
 मावाचा झुकेला । हाची आहे दुष्काळ त्याला । सद्गुत्तीस अ
 विकला । दयाघन पांडुरंग ॥ ११ ॥ कोणत्याही जातींत । वा कोण
 त्याही स्थितींत । निर्माण होवोत भगवद्भक्त । ते प्रिय हरीतें ॥ १२ ॥
 गंगेच्या दक्षिणेस । ग्राम एक चार कोस । शिरडी नाम विल
 त्यास । कोपरगांवा संनिध ॥ १३ ॥ तथा शिरडी ग्रामासी । आ
 महाराज पुण्यराशी । बाबासाई जयासी । म्हणती अवघे भक्तज
 ॥ १४ ॥ त्यांचा तो ठावठिकाण । न कळे कवणा लागून । चित्त
 आनंदमय पूर्ण । ज्याचें तें सर्वदां ॥ १५ ॥ कोणी जरी केला प्रश्न
 कीं आपण आलांत कोटून । ठावठिकाण नामाभिधान । काय सांग
 आपुलें ॥ १६ ॥ ऐसा प्रश्न होतां क्षणीं । महाराज देती उत्तर झणी
 जेवीं भेषगर्जना होतां गगनीं । धारा अवतरती भूवरी ॥ १७ ॥
 आह्वास नाही ठावठिकाण । आह्मी मुळींच निर्गुण । कर्मवशे पावून
 बंधन । पिंडाप्रती पावलें ॥ १८ ॥ या पिंडासी देह म्हणती । देह
 आमूचें नांव निश्चितीं । विश्व हेंची गांव निगुती । आमूचें जाण

र्वथा ॥ १९ ॥ ब्रह्म आमुचा जनिता ॥ माया आमुची माता ।
 योगें ती साकारता । आम्ही पावलों शरीर हें ॥ २० ॥ हेंची
 याचें प्रत्युत्तर । लोकांचिये प्रश्नावर । जग अवघें नश्वर । भावना
 याची सर्वदां ॥ २१ ॥ त्या महाराजें शिरडींत । चमत्कार केले
 गणित । सकल वर्णावया येथ । नाही मती दासातें ॥ २२ ॥
 शार्धाच तें गांव लहान । त्यांतून थोडकीं दुकान । तींही असतीं
 हुत सान । हिंगवोजवार विक्रीचीं ॥ २३ ॥ त्या दुकानदारांपासीं ।
 महाराज मागून तेलासी । दीप लाविती मशिदीसी । तैसेच देउळीं
 गणित ॥ २४ ॥ ऐशापरी कित्येक वेळां । साईनें दीपोत्सव केला ।
 सत्य तेल देण्याला । वाणी अवघे कंटाळले ॥ २५ ॥ दुकानदार
 अवघे जन । करिती विचार एकवटून । रोज आणावें कोटून । तेल
 पातें घावया ॥ २६ ॥ ऐसा विचार करुनी मानसीं । महाराज येतां
 कानासी । खोटेंच सांगती तयांसी । तेल नाही म्हणूनियां ॥ २७ ॥
 ऐस उत्तर ऐकतांक्षणीं । बाबा चकित झाले मनीं । असत्य वदण्या
 गालागूनी । कांहीं न वाटे अवघड ॥ २८ ॥ यानेंच हे बुडाले
 जन । दुरावला नारायण । पुढें हे पावती पतन । आपुलिया कर्म-
 वृशें ॥ २९ ॥ जो असत्य वदे वाणी तो पातक्यांचा मुगुटगणी ।
 तयासी तो चक्रपाणी । न भेटे कदापी ॥ ३० ॥ सत्य वाक्य ज्याचे
 जवळ । तयाचा विकला घननीळ । जपतपादि सकळ । सत्यापुढें
 गापुडे ॥ ३१ ॥ सत्य पुण्याईचा घाट । सत्य ही मोक्षाची वाट ।
 सत्य आनंदनदीचा घाट । तें सत्य न सोडावें ॥ ३२ ॥ वाण्यांसी
 न देतां प्रत्युत्तर । महाराज निघाले सत्वर । कृत्य केलें अघटित
 थोर । अगाध लीला बाबांची ॥ ३३ ॥ मशिदीच्या सभोवार ।
 सपत्या ठेविल्या प्रचुर । कांकडे घातले आंत थोर । कौतुकें लोक

पाहती ॥ ३४ ॥ जन परस्परें बोलती । तेलावीण कैसे लागती ।
 दीप येथें निश्चिती । वेडापीर असे हा ॥ ३५ ॥ खडकीं पेरों
 बीजालागुन । अथवा वाझेचें बाळंतपण । करावया सूझ जन ।
 ईच्छील काय कधीं तरी ॥ ३६ ॥ हा वेज्यांचा शिखा-
 मणी । अज्ञान्यांचा अग्रगणी । दीप तेलावांचूनी । लावावया
 इच्छितसे ॥ ३७ ॥ तेल होतें टमरेलांत । लावण्यापुरतें सांजवात ।
 तें घेऊन हातांत । गेले बाबा मशिदीसी ॥ ३८ ॥ तें नानासाहेब
 डेंगळें । लोकांसी बोलूं लागले । तुम्हीं अंध झालां सगळे ।
 उगी त्यासी निंदूं नका ॥ ३९ ॥ कोणाची योग्यता केशापरी । हें एक
 जाणें श्रीहरी । हिरा पडला जरी गारीं । तरी कां भार मानावा ॥ ४० ॥
 कांहीं वेळ बसा स्वस्थ । हा फकीर काय करिते येथे । तें पहा हो
 सावचित्त । वृथा घाई करूं नका ॥ ४१ ॥ ऐस लोकांस सांगितलें ।
 डेंगळे मशिदीसी आले । मौनव्रत धारण केलें । चमत्कार पहावया
 ॥ ४२ ॥ तें काय केलें महाराजांनीं । तेलांत घाळून अर्धें पाणी ।
 आत्मरामालागुनी । अर्पण केलें तेधवां ॥ ४३ ॥ तेलमिश्रित पाणी
 प्याले । मग निवळ पाणी घेतलें । पण त्यां मार्जां ओतलें । स्नेहाऐ-
 वजीं तत्क्षणीं ॥ ४४ ॥ काडी ओढून पेटविले । दीप बाबांनीं असे
 भले । चकित झाले डेंगळे । पाय धरले जावोनि ॥ ४५ ॥ दिने
 जाळिले रात्रभर । लोक पाहती चमत्कार । केवढा बाबांचा अधि-
 कार । प्रती ईश्वर जन्मला ॥ ४६ ॥ शिरडीचे लोक मिळाले ।
 साईपदीं लीन झाले । म्हणती आम्ही अपराध केलें । कोपूं नका
 आम्हांवरी ॥ ४७ ॥ आम्हीं पोरें तुमची । तुम्हीं आहां माय साची ।
 क्षमा करा अपराधांची । साई महाराज कृपानिधी ॥ ४८ ॥ तुम्हीं
 कृपेचा सागर । तुम्हीं ज्ञाननभीचे दिवकर । तुम्हीं समुद्रांचें सरोवर ॥

शांततेचे मेरु तुम्हीं ॥ ४९ ॥ तेधवां बावा अवध्यांप्रती । बोलू
 लागले निश्चितीं । तुम्हीं ऐकारे माझी उक्ती । थे समर्यां सावचित्ते
 ॥ ५० ॥ वर्तन ठेवा ऐशापरी । जेणें राजी राहील श्रीहरी ।
 असत्य न वदावी वैखरी । सत्य सदां सांभाळावें ॥ ५१ ॥ धातपात
 कवणाचा । करूं नका कधींच साचा । धर्मकर्मीं द्रव्याचा । व्यय
 करावा यथाशक्ती ॥ ५२ ॥ तरीच होईल कल्याण । अन्तीं भेटेल
 नारायण । हें माझे सत्य वचन । सदां वागवा मानसीं ॥ ५३ ॥ तें
 मानलें अवध्यांसी । वंदून साईचरणांसी । लोक गेले स्थानासी ।
 अती आनंदें आपल्या ॥ ५४ ॥ साई महाराज योगाम्यासी । किती
 वर्णावें तयांसी । त्यांच्या अगम्य लीलेसी । वर्णितां नये पार कधीं
 ॥ ५५ ॥ हें अखिल वर्तमान । चितांबरालागुन । डेंगळ्यांनीं केलें
 कथन । तेही भाविक म्हणोनियां ॥ ५६ ॥ असो शय्या विचित्र
 बाबांची । एक फळी लांकडाची । रुंदी एक वीत साची । असे लांब
 चार हात ॥ ५७ ॥ तीच त्यांचा स्थंदन । तीच त्यांचें हंतरुण ।
 जीर्ण चिध्यांनीं बांधून । टांगिलीसे मशीदींत ॥ ५८ ॥ ती मशीद
 होती जीर्ण । किलचाही गेल्या निघून । अगदीं अढ्याचे सन्निधान ।
 फळी टांगिली बाबांनीं ॥ ५९ ॥ नुसते बैसतां तिच्यावरी तनू
 होय धनूपरी । ऐशा विचित्र शय्येवरी । शयन करिती महाराज
 ॥ ६० ॥ फळीचे उभय बाजूंसी । म्हणजे उशापायध्यासी । लावून
 दिवे पुण्यराशी । निजती योगबळानें ॥ ६१ ॥ नुसता पाय ठेवितां
 बरी । जी तुटेल निर्घारीं । ऐशी तिची बळकटी खरी । काय वर्णन
 करावें ॥ ६२ ॥ तें असत्य वाटे कित्येकांस । म्हणून मुद्दाम रात्रीस ।
 जाऊन पाहती बाबांस । तों ते निद्रिस्थ फळीवरीं ॥ ६३ ॥ ही मौज
 पाहण्याप्रती । दाटी होऊं लागली अती । तेणें उपाधी निश्चितीं ।

होऊं लागली सर्वदां ॥ ६४ ॥ त्या फळीस म्हणूनी । तोडून टाकिलें
 एके दिनीं । मोकळें त्रासांपासूनी । शीघ्र व्हावया कारणें ॥ ६५ ॥
 ख्याती झाली लोकांत । बाबासाई महा महंत । नवसही अनंत ।
 करूं लागले त्यांप्रती ॥ ६६ ॥ शिरडी झालें महाक्षेत्र । वाराणसी-
 सम पवित्र । बाबामुळें सर्वत्र । नांव झालें तिर्यंचें ॥ ६७ ॥ जैसे
 पुष्पयोगें मृत्तिकेस । किंवा हिऱ्यामुळें कोंदणाम । वा सुवर्णामुळें
 चिंधीस । महत्व येतें तैशापरी ॥ ६८ ॥ तैसे शिरडीस बाबामुळें ।
 भूमंडळीं महत्व आलें । खेड्याचें क्षेत्र बनलें । थोर योग्यता साधूची
 ॥ ६९ ॥ असो एके समयासी । मंडळी आली बहवसी । त्या
 शिरडी ग्रामासी । सिद्धदर्शन घ्यावया ॥ ७० ॥ चांदोरकर कुळभू-
 षण । गोविंदात्मज नारायण । कलेक्टराचा चिटणीस जाण । नाना-
 साहेब म्हणती जया ॥ ७१ ॥ दुजे रामदास हरिदास । वास
 जयांचा वाईस । तिसरे त्यांचे सोवतीस । हांते बापू नगरकर ॥ ७२ ॥
 कानगांवकर ते चौथे । ऐसे जमोन आले तेथे । सिद्धदर्शन घ्यायातें ।
 शिरडीग्रामीं श्रवण करा ॥ ७३ ॥ त्या रामदासी बुवासी ।
 जाणें होतें दुसरे दिवशीं । हनुमंताच्या जयंतीसी । सीनातटीं नग-
 रांत ॥ ७४ ॥ ते तळमळ करूं लागले । म्हणती पाहिजे आतांच
 गेलें । दर्शन घेणें पुरे झालें । चला गाडी आटोपा ॥ ७५ ॥ तें
 महाराज म्हणती चिटणीसासी । प्रथम करूनी भोजनासी । मग जावें
 वाटे मशीं । तुम्हीं नगराकारणें ॥ ७६ ॥ या ऐकोन महाराज
 वचना । स्तब्ध झाले साहेबनाना । घेउन कानगांवकरांना । केली
 तयारी भोजनाची ॥ ७७ ॥ हिकडे तो वाईकर । जावया झाला बहु
 आतुर । म्हणे अहो बापूनगरकर । काय विचार करणें आतां ॥ ७८ ॥
 माझी उद्यां आहे कथा । नगरामार्जां तत्त्वतां । या वेड्याच्या नादा

आतां । लागणें पुरे झालें ॥ ७९ ॥ चिटणीसाचें आहे ठीक । घरीं
 पैसा मुबलक । मला मागणें येईल भीक । लागतां नाहीं साईच्या
 ॥ ८० ॥ येथें न प्राप्त कवडीची । चला वाट धरूं स्टेशनाची ।
 गाडी पाहिजे आतांची । साधिली आपणां अवश्य ॥ ८१ ॥ ऐसें
 बोलून निघाले । उभयतां स्टेशनावरी आले । मार्गें शिरडीस राहिले ।
 कानगांवकर व चिटणीस ॥ ८२ ॥ महाराज म्हणती चिटणीसासी ।
 पहा जनांची रीत कैसी । सोडोनी साथिदारांसी । दक्ष असती मत-
 लबा ॥ ८३ ॥ म्हणोनी ऐसा करावा साथी । जो न सोडी कल्पांतीं ।
 जैसा सुवास सुमनाप्रती । कधीही न विसंवे ॥ ८४ ॥ असो
 झालीं भोजनें । आतां तुम्हांही येथून जाणें । जें बोललों तें मनीं
 धरणें । अवकाश आहे गाडीस ॥ ८५ ॥ तें मानिलें चिटणीसांनीं ।
 ठेवून मस्तक साईचरणीं । निघते झाले तेथोनी । स्टेशनावरी
 यावया ॥ ८६ ॥ इकडे बापू आणि कथेकरी । बसले उपाशीं
 स्टेशनावरी । चटफडत आपुले अतरीं । कांहीं नमिळे खावया ॥ ८७ ॥
 चिटणीसांना पाहून । गेले दोघे विरघळून । खालीं बालोनीयां मान ।
 माती उकरीत दिसले ॥ ८८ ॥ चांदोरकर पुसती तयासी । कां हो
 न गेलां नगरासी । गाडी न मिळाली वाटतें मशी । तुम्हां जावया
 कारणें ॥ ८९ ॥ तें म्हणें तो नगरकर । आज गाडीस आहे उशीर
 तीन घंटे साचार । भेलों उपाशीं मात्र आम्हीं ॥ ९० ॥ साधूचें
 नायकिलें । त्याचें हें फळ लाधलें । तुम्हीं मात्र बरें केलें । फजीत
 आम्हीं पावलों ॥ ९१ ॥ मग अवघे बसून गाडीत । आले शहर
 नगराप्रत । त्रिकालज्ञ बाबा सत्य । नमन माझें तयासी ॥ ९२ ॥
 असो शिरडी ग्रामींचा । अप्या कुळकर्णी होय साचा । शुद्ध भाव
 जडला त्याचा । साईचिये पदापार्शी ॥ ९३ ॥ पूर्वकर्म जैसें असे ।

तैसी बुद्धि होतसे । त्या आप्पाच्या कर्मवशें । काय घडलें तें ऐका
 ॥९४॥ कांहीं एके कामांत । अप्पावरी आली आफत । ती खरी
 अथवा खोटी सत्य । हें ठाऊक ईश्वराला ॥ ९५ ॥ गवगवा झाला
 लोकांत । अप्पा कुळकर्णी लबाड सत्य । तैसेंचि भूपाचे मनांत ।
 आलें असे त्याविषयी ॥ ९६ ॥ कोणी म्हणती त्यावरती । खटला
 होणार निश्चिती । ऐसें ऐकतां चिती । घडकी अप्पाच्या भरली
 असे ॥ ९७ ॥ अप्पासी केलें बोलावणें । प्रांताच्या साहेबानें ।
 हुकूम लिहून धाडिला त्यानें । यावें तुम्हीं जबाबा ॥ ९८ ॥ हुकूम
 पडतां पाहांत । आप्पा झाला भयभीत । म्हणे आतां शिरडीप्रत ।
 येणें कशाचें घडतें हो ॥ ९९ ॥ निघते वेळीं त्यांनीं । चाबांस
 जोडिले दोन्ही पाणीं । बोलता झाला गहिवरूनी । कठिण प्रसंग
 आला हा ॥ १०० ॥ तुम्हीं साधु सत्पुरुष । तुम्हीं साक्षात् श्रीनि-
 वास । तुम्हीं शास्ते काळास । हें मी जाणतों गुरुराया ॥ १०१ ॥ ही
 माझे वरची आफत । सत्य आहे किंवा मिथ्य । हें जाणसी तूं
 समर्थ । त्रिकालज्ञ महाराजा ॥ १०२ ॥ त्याविषयीं बोलणें नाहीं ।
 अब्रू राख माझे आई । रडूं लागला धायी धायी । पायां मिठी
 घालोनी ॥ १०३ ॥ माझे कांहीं वाईट होतां । आपलें नांव जाईल
 समर्था । याचा विचार आणोन चित्ता । संकट माझे हरावें ॥ १०४ ॥
 जवळीं असतां कुवेर । कां हिंडावें दारोदर । सोसोनी क्षीरसागर ।
 मीन जाय ओहोळाकडे ॥ १०५ ॥ माझा वशिला तुझे पाय । तूचि
 माझी वापमाय । या घेळीं साह्य होय । संकट माझे हरावें ॥ १०६ ॥
 मजला म्हणती अवघे जन । हा बाबांचा कल्याण । शिक्षा होतां
 मजलागून । काळोखी लागेल तुम्हांतें ॥ १०७ ॥ कामधेनुचे
 पोरानीं । कां लागावें अन्यस्तनीं । कल्पवृक्षाचे फळांनीं । कां

पडावें कांढ्यांत ॥ १०८ ॥ धाचा करा विचार । कृपा करा माझे-
 वर । जगांत अवघ्या नाही तर । निंदा होईल आपुली ॥ १०९ ॥
 ऐसें ऐकतां दीन वचन । महाराज द्रवले मनीं पूर्ण । बोलले अप्पा-
 लागून । एक वचन माझे हें ॥ ११० ॥ नेवाशास प्रांतस्वारी ।
 आहे सांप्रत प्रवरातीरीं । तुवां जावें तेथवरी । भय चितीं मानूं नको
 ॥ १११ ॥ तेथें जगाचा सूत्रधार । मोहिनी रूप परमेश्वर । ज्या
 नमिता झाला ज्ञानेश्वर । भावार्थदीपिका लिहितांना ॥ ११२ ॥ जो
 दशावतार धरिता । जो अल्लाहलाही तत्वतां । मूढ जीवांचे उद्दा-
 रार्था । सगुण झाला परमेश्वर ॥ ११३ ॥ तथा करूनी नमस्कार ।
 साहेबापुढे व्हावें हजर । पाठ तुझी साचार । तोचि राखील निश्चयें
 ॥ ११४ ॥ तें अप्पानें मानिलें । प्रवरातटास येणें केलें । मोहिनी
 राजास वंदिलें । मग गेले कचेरीस ॥ ११५ ॥ हृदयीं बाबांचें
 स्मरण । जबाब दिला लिहून । तो साहेबानें ऐकोन । सोडून दिलें
 तथातें ॥ ११६ ॥ साहेब भूणे अप्पासी । त्वां न खाळें पैशासी । ऐसें
 खातरीनं वाटे मशीं । जा म्यां तुला सोडिलें ॥ ११७ ॥ तें ऐकतां
 हुजूरवचन । आनंदलें आप्पाचें मन । शिरडीकडे तोंड करून ।
 नाचूं लागला आनंदें ॥ ११८ ॥ हे सायी महाराज कल्पद्रुमा । भक्त-
 जनांचे पूर्णकामा । वैराग्याच्या निवासधामा । केलीस कृपा माझे-
 वरी ॥ ११९ ॥ तेणें मी झालों धन्य । या जगामार्जीं जाण ।
 अब्रुचें केलें रक्षण । माझ्या तुवां पुण्यवंता ॥ १२० ॥ आप्पा तेथून
 दुसरें दिशीं । परत आला शिरडीसी । नमून सायीपदासी । वर्तमान
 श्रुत केलें ॥ १२१ ॥ बोलले बाबा त्यावर । करता करविता पर-
 मेश्वर । भक्तासाठीं शारङ्गधर । जें न घडे तें घडवीतसे ॥ १२२ ॥
 पुढें एके समयीस । नारायण कृष्ण पेणशास । दाखविलें चमत्का-
 रास । तें कथानक एका हो ॥ १२३ ॥ कांता तथा पेणशाची ।

परम भाविक उदार मनाची । तिची इच्छा दर्शनाची । झाली असे
 बाबांच्या ॥१२४॥ सती विनवी जोडून करा । हे मत्सौभाग्य
 मांडारा । हे मत्सौख्यनर्भीचे दिनकरा । माझी विनंति ऐका हे
 ॥ १२५ ॥ कर्णोपकर्णी ऐकिली मात । शिरडी नामक ग्रामांत ।
 बाबा सायी महा महंत । दर्शनायोग्य असती ॥ १२६ ॥ म्हणून
 वाटते माझ्या मनीं । चला त्या गावां लागुनी । लीन होऊं संत-
 चरणीं । आपण उभयतां प्राणेश्वरा ॥ १२७ ॥ पेणसे म्हणवी
 त्यावरी । ऐक मद्रचना सुंदरी । शिरडी ग्रामा भीतरीं । कोणी न
 संत सुशीले ॥१२८॥ तेथें एक मुसलमान । वेडापिसा आहे जाण ।
 बळेंच ढोंग माजवून । जग लुटाया घेसला ॥ १२९ ॥ त्याचा
 मांडिला देव्हारा । या अज्ञ जनांनीं खरा । म्हणोन ऐक माझी गिरा ।
 भलता हड्ड घेऊं नको ॥१३०॥ जेथें मुर्झीच क्षारपण । तेथें मधुरत
 कोठून । वेगडाचें उत्तम सुवर्ण । होईल कां सांग कांते ॥ १३१ ॥
 तूं न पडावें याचे भरी । तो शिरडी मधला भिकारी । तुकडे मागेत
 घोषरीं । पोट आपलें भरीतसे ॥१३२॥ साध्वीचे चिर्ती तळमळ ।
 परी लागलीसे प्रबळ । म्हणे कधीं अर्पीन भाळ । त्या महाराज पदीं
 मी ॥ १३३ ॥ पेणसे पुढें फिरत फिरत । आले शिरडी ग्रामांत ।
 सवें कांता सद्गुणी शांत । नाम माई जियेचें ॥ १३४ ॥ पेणसे स-
 कारी कामीं गुंतले । तों साध्वीचें काय केलें । जावोनी आपुलें
 साधिलें । कार्य तेघवां दर्शनाचें ॥ १३५ ॥ सायी पदीं अर्पितां
 माळ । निमाली मनाची तळमळ । समाधान झालें सकळ । कौतुकें
 सांगे पतीसी ॥ १३६ ॥ मीं गेलें दर्शनासी । तो खराच आहे पुष्प-
 राशी । तुम्हीं नका निंदूं त्यासी । दर्शन घ्या हो साधुचें ॥ १३७ ॥
 कांतेच्या आग्रहावरून । आले दर्शना कारण । तें महाराज बोलले

गर्जोन । घेऊं नका कोणी येथें ॥ १३८ ॥ घोंडा घेऊन हातीं । पुढें
येतां मारीन म्हणती । मी आहें ढोंगी अती । माझे दर्शन घेऊं नका
॥ १३९ ॥ मी जातीनें आहें हीन । वेडा पिसा मुसलमान । तुम्हीं
उधवर्णी ब्राह्मण । बाटाल दर्शन घेतांची ॥ १४० ॥ ऐसें बोलतां
तयासि । पेगसे विरघळले मानसीं । म्हणती हा असे ज्ञानराशी ।
त्रिकालज्ञ महाराज ॥ १४१ ॥ आम्हीं बोललों उभयतां । तें या
कळलें तत्पतां । जैसी वाच्याची व्यापकता । तैसी यांच्या ज्ञानाची
॥ १४२ ॥ पेणशांनीं विचार केला । लावून आपाचा बशीला । लाभ
करूनीं घेतला । सत्पुरुष दर्शनाचा ॥ १४३ ॥ यास लोटतां कांहीं
दिन । काय घडलें वर्तमान । तें एका हो भाविकजन । श्रवणीं
सादर बैसायें ॥ १४४ ॥ एके दिनीं सहजगती । महाराज बोलले अप्पा-
प्रती । आज चोरटे निश्चिती । आले आपल्या गांवांत ॥ १४५ ॥
या चोरांची तन्हा निराळी । घराचा विश्वाभ न करिती मुळीं । ऐन-
मालावरी सगळी । दृष्टी असे तयांची ॥ १४६ ॥ तो करूनी हरण ।
जाती सर्वे घेऊन । चोरी करीतां न दिसती जाण । ऐसे महा बिलं-
दर ॥ १४७ ॥ त्यांची प्रथमतः होईल स्वारी । आज वेड्या तुड्या-
वरी । यास्तव जा कांहींतरी । बंदोबस्त करावया ॥ १४८ ॥ मथि-
तार्थ या गोष्टीचा । अप्पासी न कळला साचा । पहारा बसवून
भिछांचा । लौकिकी बंदोबस्त केला असे ॥ १४९ ॥ गळोगळीं फिरे
गस्त । होतां एक प्रहर रात्र । जुलाब उलट्या अप्पाप्रत । होऊं
लागल्या मरीच्या ॥ १५० ॥ शरीर झालें अवघें गार । वांचें व्यापिलें
पदकर । नासीक कळस साचार । झालासे वांकडा ॥ १५१ ॥ खोल-
खोल डोळे गेले । नाड्यांनीं स्थान सोडिलें । लोक शोकाकुल झाले ।
णहन स्थिति अप्पाची ॥ १५२ ॥ कांता झाली घाबरी । पाहतां

नवऱ्याची स्थिति खरी । धांवोन आली झडकरी । मशीदीं त वायांच्या
 ॥१५३॥ महाराजांचे धरून पाय । रडूं लागली धाय धाय । बाबा
 माझा पतीराय । सोडूनियां चालला ॥१५४॥ द्या हो उदी अंगारा ।
 तणें उतार पडेल जरा । सौभाग्य जहाज सागरा । नका बुडवूं
 महाराजा ॥१५५॥ महाराज म्हणती तिथेशीं । नको करूं शोकाशीं ।
 जो जन्मला मृत्यू त्यासी । आहे येणार एके दिनीं ॥१५६॥ मृत्यू
 जन्म इश्वरी कळा । तोच उरला भरून सगळा । करूं गेलिया तो
 वेगळा । कांहीं नये हाताशीं ॥१५७॥ कोणी न जन्मे मरे कोणी ।
 पहा परी ज्ञान चक्षूनीं । तूही न निराळी त्या पासोनी । येईल हे
 प्रत्यया ॥१५८॥ जैशी बंडी झालिया जीर्ण । लोक देताती फेकून ।
 किंवा नावडे म्हणून । त्याग करिती तिथेचा ॥ १५९ ॥ तैसे हे
 शरीर वसन । पांघरलासे बाळे प्राण । तो प्राण नारायण । अक्षय
 अभंग निर्विकल्प । १६० ॥ म्हणून अंगारे करूं नको । उगीच
 ठिगळे मारूं नको । आड त्याच्या येऊं नको । जाऊं दे त्यास
 मुक्कामा ॥ १६१॥ माझ्या आर्धाच अप्पानीं । बदलावया आपुली
 कफनी । केली तयारी त्या लागुनी । तूं आड येऊं नको ॥१६२॥
 अप्पास मिळेल सद्गती । मोक्ष आला त्याचे हातीं । चर्मचक्षूंच्या
 आड निश्चितीं । होताहे तो होऊं दे ॥१६३॥ ऐसें निरम्वुन तिथेसी ।
 लावून दिधले गेहासी । झाला अप्पा स्वर्गवासी । तात्काळ कांहीं
 वेळानें ॥ १६४॥ दुसरे दिवशीं गांवांत । दोन तीन लागले लोक
 सत्य । अवघे झाले भयाभीत । विनवूं लागले सायीसी ॥ १६५॥
 बाबा पोत खेळूं लागली मरी । ह्याचा विचार कांहीं तरी । का
 तुझीं आमच्या नगरीं । असून काय उपयोग ॥ १६६ ॥ महाराज
 म्हणती त्याप्रत । जातील माणसें सात । या आपुल्या शिरडींत ।

भग न राहे मरी ती ॥ १६७ ॥ बोले तैसें झालें सत्य । भेलीं
माणसें अवधीं सात । केवढें बाबांचें सामर्थ्य । आधीच भाकित केलें
तिचें ॥ १६८ ॥ आतां एका पुढील प्रकार । तुम्हीं श्रोते उदार धीर ।
दास गणू मी तुमचे पोर । बोवड्या शब्दें सांगतसें ॥ १६९ ॥
कोंड्या सुतार नामें एक । भक्त होता परम भाविक । त्यावरी बाबांचें
प्रेम देख । होतें आगळें सर्वाद्दुनी ॥ १७० ॥ बाबा म्हणती कोंड्यासी ।
तुवां जावें खळवाडीसी । आग मधल्या गंजीसी । लागली ती विह्व-
वाचया ॥ १७१ ॥ कोंड्या झाला घाबरा । खळ्यास गेला करून
त्वरा । तेथें तपास करून पुरा । आलासे माघारी ॥ १७२ ॥ बाबा
उगीच कांहीं तरी । सांगुन मजला त्रास भारी । दिधला दुपारच्या
अवसरी । पाय माझे पोळले ॥ १७३ ॥ बाबा म्हणती एक जरा ।
माझी नोहे असत्य गिरा । वळन पाहे माघारा । तो पाहा धूर निघाला
॥ १७४ ॥ सुडयांसी सुडया लागल्या दाट । मधल्या सुड्यानें घेतला
पेट । गांवांत झाला बोभाट । पेटलीसे खळवाडी ॥ १७५ ॥ दिवस
होता उन्हाळ्याचा । त्यांत समय दुपारचा । प्रभजन सुटला जोराचा ।
प्रलयवातासमान ॥ १७६ ॥ कडकडा झाडें मोडती । छपरें गगनीं
उडूं पाहती । वाचटळीस नाही गणती । दुर्धर प्रसंग ओढवला ॥ १७७ ॥
लोक अवघे घाबरले । साड्वावाकडे आले । घडू त्यांचे पाय धरिले ।
रडूं लागले दीनवत् ॥ १७८ ॥ हे साईबाबा कृपारासी । आग
लागली खळवाडीसी । आतां आमची गति कैसी । सांगा होईल महा-
राज ॥ १७९ ॥ खळवाडी आमुचा प्राण । खळवाडी आमुचें जीवन ।
ती अवधी जळाल्या जाण । अन्न न मिळेल आम्हांति ॥ १८० ॥ मुलें
माणसें मरतील जाण । करूनियां अन्नअन्न । गुरेही सोडतील प्राण ।
बान्यावांचून दयाळ ॥ १८१ ॥ यासाठीं कांहींतरी । उपाय सांगा

झडकरी । तुम्ही साक्षात श्रीहरी । भूतभाविय्य जागंत ॥ १८२ ॥
 त्या जनांच्या विनंतीस । देऊती मान पुण्य राशी । गेल त्से
 खळ्यासी । आग विझवाया कागणें ॥ १८३ ॥ गंजी जी होतो
 पेटली । ती महाराजांनीं अवलोकिली । धार पाण्याची फिरविली ।
 भोंवतालीं गंजीच्या ॥ १८४ ॥ ही एवढीच जळेल । दुसरीस न
 धक्का लागेल । हा अग्नीचा भाग सकळ । विझवूं नका क्रीणी हसी
 ॥ १८५ ॥ जेंस महाराज बोलले । तेंमेव पुढें प्रत्यया आले । जव
 अवघे आनंदले । थोर महती बाबांची ॥ १८६ ॥ अवघ्या गंजी शेजा-
 रच्या । रक्षण केल्या असती माच्या । अंमल आपला अग्नीच्या ।
 वरही ज्यांनीं चालविला ॥ १८७ ॥ सन्पूरपांच्या आजेंत । पंचभूते
 वागती सत्य । सच्चिदानंद रमानाथ । सिधे तिष्ठत जयांच्या ॥ १८८ ॥
 अस्तमानाचे समयासी । मंडळी आंली दर्शनासी । नानासाहेब पुण्य-
 राशी । चिटणीस नगर जिल्ह्याचे ॥ १८९ ॥ चांदोरकर दर्शनास ।
 गेले बाबांच्या मशीदीस । आपण होऊन त्यास । महाराज बोलले
 तें ऐका ॥ १९० ॥ हे माझे गुणनिधाना । भाविदानमज नारायणा ।
 चांदोरकर कुलभूषणा । पहा हे लोक मतलबी ॥ १९१ ॥ आज या
 भागवंदाची । गंजी जळाली असे साचो । पाठ परब्रिही त्यानें
 आयुची । तोटा झाला म्हणोनी ॥ १९२ ॥ लाभ हानी जन्ममरण
 हे ईश्वराचे आधीन । परी हे कैसे अंधजन । विमरनानी त्यास
 ॥ १९३ ॥ लाभ होतां आनंदाचे । हानी होतां कां रडावे । माझे
 माझे म्हणावे । अर्थ काय यामध्ये ॥ १९४ ॥ गंजी कोठली मारक
 ज्यांची । ती सुळींच कडव्याची । उन्पत्ति ती तिथेची । झाली
 वीजापासुनी ॥ १९५ ॥ तें बीज धरिलें भूर्मीनी । पाऊस पाविले
 मेघानीं । रवीनें अमृतकरानीं । आणिलें त्या आकारा ॥ १९६ ॥

ऐसे याचे मालक तीन । पृथ्वी सूर्य सत्रल घन । हा माझे माझे
 म्हणोन । उगाच टिन्या बडवितसे ॥१९७॥ ती अग्नीनें भक्षिली ।
 सूर्याची सत्ता अधिक झाली । पृथ्वी विचारी होरपळली । मात्र
 अक्षितापानें ॥१९८॥ मेघासी याची दाद नाही । तो घमेंडानंदन
 आहे । चंचल सौदामिनी ठायीं । रममाण जाहला ॥१९९॥ जे
 क्रियाशी लंपट अती । असती कीं मूढमती । ते कधीं ना जाणती ।
 आपुल्या लाभ हानीतें ॥२००॥ तो त्यामुळें तर्गाच बसला ।
 मर्याने दावा साधिला । भूमिपासूनी हिसकूनी नेला । माल
 आपुला म्हणोनी ॥२०१॥ जगांत जितक्या वस्तु असती । त्यांची
 अशीच उत्पत्ती । मालक तियेचे निश्चिती । नाही आपण सर्वदा
 ॥२०२॥ तूं तरी कांहीं सांग याला । हा उगाच करितों दुःखाला
 मघापासून त्रास दिला । यानें मला अनिवार ॥२०३॥ एक्या
 हाती ईश्वर देतो । सर्वचि दुसऱ्या हातीं नेतो । प्राण सुखदुःखा-
 कारण होतो । अज्ञात गांठी म्हणोनियां ॥२०४॥ जा शेटजी घरा
 स्वस्थ । फायदा दुसऱ्या व्यापारांत । होईल तुमचा निश्चित । येईल
 मुकसान मरून हें ॥२०५॥ ऐसा वर्षतां बोध घन । अवधे आनं-
 धले पूर्ण । चिटणीसानीं केलें वंदन । सद्गतीत जाहले ॥२०६॥ हे
 भक्त चकोर पूर्ण चंद्रा । हे अपरोक्ष ज्ञानाच्या समुद्रा । घावी मसी
 न मुद्रा । जेणें अज्ञान निरसेल ॥२०७॥ देव कोण कैसा असे ।
 तो कोठें बसतसे । काय केलिया भेटतसे । हें सांग मजप्रति ॥२०८॥
 ग हें मुळींच नश्वर । मग कां करावा हा व्यापार । ह्याचे वर्म
 सोडोनी सत्वर । मजलागीं सांगावें ॥२०९॥ ऐसें एकतां चिटणी-
 चें । भाषण बोलले महाराज साचे । विवेचन ह्या गोष्टीचें ।
 जिन पुढें एके दिनीं ॥२१०॥ जैसे चांदोरकर भक्त पुरे । तैसेच

मणेश विष्णु बेरे । त्यांचें कथानक आदरें । ऐका थोडें सांगतें
 ॥२११॥ हे जिल्ह्याचे तपासणीदार । असती शेतकी खात्यावर ।
 ते मुद्दाम शिरडीवर । आले दर्शन घ्यावया ॥२१२॥ बाबांचें
 करितां वंदन । बोलले ते त्यांकारण । तुम्हीं आतांच येथून । निघून
 जावें शीघ्रगती ॥२१३॥ वेळ थोडाहि करूं नका । क्षण एकही राहू
 नका । भरघांव आपुला तांगा हांका । कोपरगांवा शीघ्र जावें ॥२१४॥
 ठेवून विश्वास महाराज वचनीं । बेरे निघाले तेथोनी । त्यांच्या
 तांग्या मागोनीं । शेत होता दुसरा तांगा ॥२१५॥ त्या दुसऱ्या
 तांग्यांत । जे बसले होते गृहस्थ । ते बोलले बेऱ्याप्रत । थांवा आगा
 येऊं द्या ॥ २१६ ॥ तांगा चालवा हळूहळू । नका हरिणासारखे
 पळ । अजून आहे बहुत वेळ । स्टेशनावरी गाडीस ॥ २१७ ॥
 बेऱ्यानीं न त्या मान दिला । तांगा भरघांव हांकिला । गोदाभाद
 ओलांडिला । पोहोचले असती स्टेशनासी ॥ २१८ ॥ मागोमाग
 ऐकिली मात । लुटला तांगा रस्त्यांत । चोरट्यांनीं लवणांत ।
 कोपरगांव रस्त्यावरी ॥ २१९ ॥ मारहाण फार झाली । संपूर्ण
 अवघी लुटोनी नेली । पोलीस मंडळी निघाली । तपासासी तयाच्या
 ॥२२०॥ हें ऐकतां अशुभवृत्त । बेरे म्हणती हें सदगुरुनाथ । संक
 टांतूनी या पोराप्रत । तुम्हीं सत्य वांचाविलें ॥२२१॥ एक हिरण
 केशी ब्राह्मण । वाशिष्टगोत्री ज्ञान संपन्न । जयाचें तें बसती स्थान
 पुण्यपट्टण जाणा हो ॥२२३॥ तो असे थोर अधिकारी । श्रीमण
 सदय अंतरीं । निष्ठा ब्रह्मकर्मावरी । जयाची ती अत्यंत ॥ २२४ ॥
 म्हणें घ्यावें धाराभ्र । परी क्रांता पावती मरण । कांतेचिया वांचूनी
 अग्निहोत्र कैसे घडे ॥ २२४ ॥ पोटीं नसे संतती । घरीं अग्नि

संपत्ती । लग्न कराया नेधे मती । पन्नासी भरली म्हणूनियां ॥२२५॥
 त्यास म्हणती कित्येक जन । करा हो तुम्हीं दुसरें लग्न । प्रयत्नांतीं
 नारायण । पावतो ऐसें शास्त्र ॥ २२६ ॥ बागाईताची मनीं आस ।
 परी न खणी विहिरीस । वा न घेई पाटास । मग कैसें घडावें तें
 ॥२२७॥ म्हणून आमुची प्रार्थना । साहेब आपण मनीं आणा ।
 वधु पाहून सुलक्षणा । लग्न करून घ्यावें हो ॥ २२८ ॥ तें ते
 म्हणती हरीपंत । आतां संततीची आस व्यर्थ । हांसू मात्र जगतांत
 होईल लग्न करतांच ॥२२९॥ वयास आली पन्नासी । म्हातारपणीं
 संततीसी । पाहीन ऐसा पुण्याशी । मी नव्हे हो खचीत ॥२३०॥
 जरी ऐकदां सांगेल संत । मशी लग्न करण्याप्रत । तरी लग्नाचा योग
 प्रत्य । घडून येईल निश्चयें ॥ २३१ ॥ ऐसे बोलून जनासी ।
 हरीपंत आले शिरडीसी । जातां सायीदर्शनासी । बावा बोलूं लागले
 ॥२३२॥ हरीबा तूं सभाग्य नर । लग्न करीरे सत्वर । पुत्र देईल
 शंकर । इच्छा पुरेल मनींची ॥२३३॥ उगीच शंका न वाही मनीं ।
 तुझा सर्वस्व आहे ऋणी । भोलानाथ शूलपाणी । कर्पूरगौर परमात्मा
 ॥२३४॥ तें ऐकतां जन हरिखले । म्हणती आतां बरें झालें ।
 संतानुभोदन मिळालें । लग्न दुसरें करावया ॥२३५॥ तरी म्हणती
 हरीपंत । ज्योतिषाचे पाहिजे मत । तें मिळाल्या निश्चीत । विवाह
 करीन दुसरा ॥२३६॥ ऐसे बोलून नगरांत गेले । तो पुण्याहून
 पत्र आले । कीं एक ज्योतिषी येथें भले । आले असती विद्वान
 ॥२३७॥ एवंच मत ज्योतिषाचें । पडलें तेधवां अनकूल साचें ।
 लग्न झालें पंताचें । साईकृपेकरुनी ॥२३८॥ ते स्त्रीपुरुष तरुच्युत ।
 साईकृपा हा वसंत । फल त्या वृक्षा येईल सत्य । शंका मुळींच
 घेणे नको ॥२३९॥ जोंधळा आला पोटीत । बरी पाऊस पडला

बहुत । हवाही शुद्ध अत्यंत । मग कणसाची शंका कां ॥२४०॥
 त्या हरीपंत द्विजाची । निष्ठा सायीपदी साची । योग्यता थोर बावांची ।
 नमन माझे तयातें ॥२४१॥ बाबा साई कृपाराधी । ज्ञाननर्भीचा
 पूर्ण शशी । चिंतामणी भाविकासी । चिंतिलें कळ देणार ॥२४२॥
 नित्य स्मरता त्या साईपदा । हरतील अवघ्या आपदा । सीताबेदी
 त्या तूं कदा । विसरूं नको स्वर्णादी ॥२४३॥ तरीच होईल
 कल्याण । आपुलें उभयतांचें जाण । साई महाराज कृपावन । कं
 धेल आपणावरी ॥२४४॥ जे या साईचरित्रांमो । श्रवण करितो
 प्रेमेंसी । त्यास रक्षील हपीकेशी । मत्पगन्ध त्रिवाचा ॥२४५॥
 पुढील अध्यायी कथा गहन । त्रिवर्गासी उपदेशकथन । तें उपदेश
 करितां श्रवण । पुरुषार्थ चारी साधनील ॥२४६॥ दाम गणू
 बोचडे बोल । तुम्हीं ऐका हो भक्तप्रेमळ । साईचरणीं अपिनां भाळ
 इच्छा पुरतील मनींच्या ॥२४७॥ याचे जो करी पारायण । त्याचे
 पापा होय दहन । पाठी राखील नारायण । तयार्ची ती सर्वदा ॥२४८॥
 स्वस्तिथी भक्तलीलामृत । रम्य बावांचे पवित्र चरित्र । हें केवळ
 परमामृत । सेवा सेवा गणू म्हणे ॥ २४९ ॥ श्रीहरिहरार्पणमस्तु ।
 शुभंभवतु ॥ ॥ ॥

॥ इति एकत्रिंशोऽध्यायः समाप्तः ॥

श्रीगणेशाय नमः ॥ हे चित्स्वरूप सर्वेश्वरा । आनंदमूर्ते
उदारा । स्वयं प्रकाशा निर्विकारा । सर्वावस्थातीत तूं ॥ १ ॥ ऐसें
तुझे अगम्य रूप । मी न जाणें मायबाप । जथें वेदही साक्षेप । नेति
नेति म्हणतसे ॥ २ ॥ वशिष्ठ भृगू पाराशर । जे ज्ञान नमींचे भास्कर ।
यांनाही तुझा न लागला पार । मग मी तेंथे काजवा किती ॥ ३ ॥
हैं असो दे कांहीं देवा । परी मी तुझा करितसे धांवा । मम मनीं
भास करावा । हा ग्रंथ वदविण्यास्तव ॥ ४ ॥ तथा शिर्डी ग्रामासी ।
आले साईच्या दर्शनासी । नानासाहेब पुण्यराशी । दुसरे नाना
निमोणकर ॥ ५ ॥ चांदोरकरांनीं पर्दी माथा । ठेवून बोलले तत्वतां ।
हैं साई महाराज समर्था । पुरे आतां हा संसार ॥ ६ ॥ अवधी
शास्त्रें संसाराचीं । निःसार आहे म्हणती ऐशी । ह्या प्रपंचरूप
शृंखलेसी । तोडीं सत्त्वरी दीनबंधो ॥ ७ ॥ जों जों सुखाची हांब
धरावी । तों तों दुःखाची स्वारी व्हावी । आशा सटवी नाचवी
ठाईं ठाईं आम्हांला ॥ ८ ॥ शोधूं जातां संसारांत । सुखाचा ना
लेश सत्य । मी कंटाळलों त्याप्रत । नको संबंध तयाचा ॥ ९ ॥
ऐसें ऐकतां त्यांचें भाषण । बाबा बोलले हांसून । हैं भलतेंच वेड्या
मोहक ज्ञान । कोटून तुज उदेलें ॥ १० ॥ तुझी आहे सत्य गिरा ।
परि चुकतोस वेड्या जरा । यावेदेह तावतू खरा । आहे संसार
पाठीशीं ॥ ११ ॥ तो न चुकला कोणासी । मग तूं त्या कैसा
सोडिसी । तो तोडितां नये मर्शी । मीही त्यांत गुंतलों ॥ १२ ॥
संसाराचीं रूपें अनेक । तीं मी सांगतां तुज देख । देहावरी आहे
झाक । पहा तया संसाराची ॥ १३ ॥ काम मोह मद मत्सर । यांचा
जो कां परस्पर । संबंध तोही संसार । आहे बापा शिष्योत्तमा ॥ १४ ॥
डोळे पदार्थ पाहती । कर्ण ध्वनीतें ग्रहण करिती । रसना रसातें

सेविती । याचेंही नांव संसार ॥ १५ ॥ मनाचे जे जे व्यापार,
 त्याचेंही नांव संसार । शारीर धर्म साचार । अवघे संसाररुपी
 वा ॥ १६ ॥ स्वरूप या संसाराचें । मिश्रण दोन वस्तूचें । तें हे
 संसारबंधन साचें । तुटलें नाहीं कोणास ॥ १७ ॥ दारा पुत्र
 कन्यादिकासी । संसार म्हणती निश्चयेसी । तो मात्र ओंखटा तुशी,
 वाटूं लागला सांप्रत ॥ १८ ॥ दारा पुत्र कन्या जाण । बंधू भाचे
 पुतणे स्वजन । यांच्या त्रासें सेविलें रान । परी न सुटे संसार
 हा ॥ १९ ॥ ऐसें वदतां गुरुवर । काय बोलती चांदोकर । हा
 शेवटला संसार । नको बावा मात्र मर्शा ॥ २० ॥ या शेवटल्या
 संसारीं । दुःख होतें नानापरी । वरले संसार निर्धारिं । अवघे
 ईश्वरनिर्मित ॥ २१ ॥ त्यां न कोणाचा उपाय चाल । ते पाहिले
 अवघे केले । शेवटल्यास मात्र विटलें । मन सोडीव त्यांपामून ॥ २२ ॥
 तई बावा म्हणती हांसत । तो तुझा तूंच केला निर्मित । मग आता
 त्याप्रत । कंटाळून काय होतें ॥ २३ ॥ संचित क्रियमाण पूर्वींचे ।
 देह प्रारब्ध फळ त्यांचे । हेंच देह प्रारब्ध जन्माचे । आहे मूळ
 कारण ॥ २४ ॥ तें देह प्रारब्ध भोगिल्याविण । न सुटे कवणा
 लागून । तें भोगण्या कारण । प्राणी जन्म पावती ॥ २५ ॥ गरीब
 मध्यम श्रीमान । प्रापंचिक ब्रह्मचारी जाण । वानप्रस्थ संन्यासी
 पूर्ण । उच्च नीच अवघे ॥ २६ ॥ घोडा बेल कोल्हा मोर । व्याघ्र
 गेंडा तरस घार । श्वान बिडाल सूकर । विंचू सर्प मुंग्या पिता
 ॥ २७ ॥ ह्या अवघ्यांच्या अस्तित्वासी । प्राण कारण निश्चयेसी ।
 तो प्राण अवघ्यापाशीं । आहे एकसाख्या ॥ २८ ॥ मग बाय स्वरुपी
 भिन्नत्व । कां दिसावें जगतांत । याचा विचार मनांत । केलास कां
 त्यां कधी तरी ॥ २९ ॥ याचा विचार करूं जातां । ऐसें कळो यें

तत्वतां । कीं हें संचित क्रियमाण सत्ता । म्हणोन प्राणी भिन्न भिन्न
 ॥ ३० ॥ हें झालें वर्गीकरण । जैसा वर्ग तैसें लक्षण । मग त्या
 स्थितीस कंटाळून । काय होतें शिष्योत्तमा ॥ ३१ ॥ व्याघ्र सेविती
 मांस । सूकर सेविती विष्टेस । तरस पुरलेल्या प्रेतास । देह स्वभावे
 उकरीतसे ॥ ३२ ॥ कोंबळ्या कमल पत्रास । सेविताती राजहंस ।
 घारी गिधाडें सडक्यास । देह स्वभावे सेविती ॥ ३३ ॥ जैसी थोनी
 तैसी कृति । ही जगाची रीत निश्चिती । त्यांतची देह प्रारब्ध
 भोगिती । कमी जास्त मानानें ॥ ३४ ॥ पहा कित्येक पंचानन । स्वेच्छें
 सेविति कानन । कित्येकांस दरवेशी बांधून । दारोदार हिंडविती
 ॥ ३५ ॥ धनिकाश्रित जे कां श्वान । ते बैसती गाद्यांवरून ।
 कित्येक गांवांत भटकून । तुकड्यासाठीं घोंटाळती ॥ ३६ ॥
 कित्येक गाईस घास दाणा । अंबोण पेंड प्रकार नाना । तृणही न
 भिल्ले कित्येकीना । कित्येक उकरीडा फुंकिती ॥ ३७ ॥ या अधिक
 उण्याचें कारण । एक देह प्रारब्ध जाण । तें अवघें भोगिल्याविण ।
 कालत्रयीं सुटेना ॥ ३८ ॥ तोच न्याय मानवांत । एक गरीब एक
 श्रीमंत । एक सभाग्य एक अनाथ । एक भिक्षा मागतसे ॥ ३९ ॥
 एक उडवी घोडे गाड्यां । एकाच्या त्या महाल माड्या । एक जागे-
 त्री उषड्या । दिगंबर निजतसे ॥ ४० ॥ कित्येकांस मुलें होती ।
 कित्येकांची होऊन जाती । कित्येक वांझ रहाती । कित्येक त्रासती
 सिततीला ॥ ४१ ॥ ऐसें ऐकतां समर्थ वचन । चांदोरकर कर जोडून ।
 म्हणती हें कबूल मजकारण । परी सुखदुःख व्हावें कां ॥ ४२ ॥
 गोख्य होतां हर्ष वाटे । दुःख होतां हृदय फाटे । सुखदुःख हें भेटे ।
 गणधना संसारी ॥ ४३ ॥ म्हणून ही सुखदुःखाची । खनी आहे
 मंच साची । तीच त्याभितां दुःखाची । नोहे बाबा कदां बाधा ॥ ४४ ॥

ऐसं ऐकतां शिष्याचें भाषण । बावा बोलल्ले साचें । अरें सुखदुःख
 हेंच आंतीचें । आहे पटल केवळ ॥ ४५ ॥ प्रपंचांतील जें सुख ।
 तें तें नव्हे खरें देख । बळेंचि त्याला प्रापंचिक । सत्य वेती
 मानूनी ॥ ४६ ॥ पहा देह प्रारब्धें एकाप्रत । खाया मिळें पंचामृत ।
 एकास वाळले तुकडे सत्य । एकास मिळें कळणा कोंडा ॥ ४७ ॥
 तुकडे कळणा कोंडेवाला । दुःखी समजे आपणाला । पंचामृताचा
 धनी मला । म्हणे कांहीं कमी नसे ॥ ४८ ॥ मेविलिया मधुर
 पक्वान्न । अथवा कळणा कोंडा जाण । या दोहोंचें अधिष्ठान । तृप्ति
 जठरस्थ अग्नीची ॥ ४९ ॥ शाला दुशाला जरतारी । ध्वजन कोणी
 नानापरी । भूपविती तनु साजिरी । कोणी पांघरतां बळकलें ॥ ५० ॥
 शाल दुशाल बळकलांचें । आहे प्रयोजन एकचि साचें । रक्षण करणें
 तनूचें । कांहीं न या पलीकडे ॥ ५१ ॥ मग या सुखदुःखाचा ।
 उपयोग केवळ मानण्याचा । हें मानणें तिमिर साचा । आहे घालक
 मानवांशीं ॥ ५२ ॥ या सुखदुःखाचे तरंग उठती । जे जे कांहीं
 आपुल्या चितीं । ती अवधी होय आंती । मोह तिचा वाहं नको ॥ ५३ ॥
 येथें शंका येईल ऐसी । तरंग अवघे उठण्यासी । कांहीं तरी मूळ्यासी ।
 अन्य वस्तु पाहिजे ॥ ५४ ॥ लहरी नसती जलाविण । प्रकाश न
 दीपावांचून । तैसें या तरंगा कारण । कोणी तरी पाहिजे ॥ ५५ ॥
 लोभ मोहादि पडिपु देख । हे तरंगासी उत्पादक । तें तरंग स्वस्त
 मोहक । असत्या सत्य भासवी ॥ ५६ ॥ धनिक हातीं सुवर्ण कळें ।
 पाहून दगिद्री चरफडे । हें चरफडणें रोकडें । तरंग उठवी मत्सर ॥ ५७ ॥
 तें असावें मजपार्शीं । ऐसं जें वाटे मानसीं । ह्या तरंगाचे उठाव
 णीसी । झाला लोभ कारण ॥ ५८ ॥ ऐशाच परी अवघें होतें ।
 कोठवरी सांगूं तूं । म्हणून आधीं पडिपूतें । जिंकिलें पाहिजे

शिष्यवरा ॥ ५९ ॥ मग त्या षड्रिपू शक्तींचा । नायनाट होतां
साचा । लाग न साधे तयांचा । तरंग उठविण्या मानसीं ॥ ६० ॥
परी या षड्रिपूची । समूळ शक्ति न हरितां साची । गुलामत्वाच्या
जागीं त्यांची । करीं अवघ्यांची योजना ॥ ६१ ॥ मग या सहा
गुलामांवर । ज्ञानास करी जमादार । त्याच्याही वरी अधिकार ।
सद्विचार शक्तीचा ॥ ६२ ॥ मग या खोळ्या सुखदुःखाची । बाधा न
होय तुज साची । खऱ्या सुखदुःखाची । व्याख्या ऐक सांगतां ॥ ६३ ॥
शुक्ति हेंच खरें सुख । जन्ममरण फेरा हेंचि दुःख । या व्यतिरिक्त
दुसरी भ्रामक । अहेत बापा सुखदुःखें ॥ ६४ ॥ असो आतां या
संसारीं । तुवां वागावें कैशापरी । हें भी सांगतां निर्धारिं । तिकडे
अवधान घावें तुवां ॥ ६५ ॥ देह प्रारब्धानुरोधें । प्राप्त स्थिती
तिच्यामध्ये । आनंद मानूनी रहावें बुधें । खोटी तळमळ करूं
नये ॥ ६६ ॥ वरीं आलिया संपत्ति । आपण व्हावें नम्र अति ।
कळें येतां लीन होती । वृक्ष जैसे शिष्योत्तमा ॥ ६७ ॥ हें नम्र होणें
चांगलें । परी न सर्वाठारीं भलें । दुष्ट दुर्जन ओळखिलें । पाहिजेत
पुरे या जगतीं ॥ ६८ ॥ कां कीं धनिक नम्र होतां । यांना फावेतत्वतां ।
म्हणून दुष्टीं कठोरता । धरिली पाहिजे मानसीं ॥ ६९ ॥ साधु
संत सज्जन । यांचा राखणें मान । लीन व्हावें लव्हाळ्याहून ।
त्यांचे ठारीं सर्वदा ॥ ७० ॥ श्रीमंतीं दुपारची छाया । हें न जावें
विसरुनियां । धन मद अंगीं आणूनियां । न छळीं क्रोणा निरर्थक
॥ ७१ ॥ आपुली प्राप्ति पाहून । दान धर्म करावा जाण ।
भीच कर्ज काढून । उधळपणा करूं नये ॥ ७२ ॥ प्रपंच जरी
अशाश्वत । परी तें प्रारब्ध सत्य । तो प्रपंच करण्याप्रत । द्रव्य अवश्य
पाहिजे ॥ ७३ ॥ शरीरीं जैसी आवश्यकता । आहे पिचाची तत्वतां ।

तैसी प्रपंचीं ज्ञानवंता । आहे या धनाची ॥७३॥ अवश्य वस्तु जरी
 हें धन । परी त्यांतची न गोवीं मन । राहूं नको कदां कृपण । उदार
 बुद्धि असावी ॥७५॥ परी फाजील उदारता । नाहीं कामाची
 सर्वथा । द्रव्य अवघें संपून जातां । कौणी न विचारी मागुनी ॥७६॥
 उदारपण उधळेपण । या दोषांची सांगड जाण । एके ठिकाणी
 घातल्या पूर्ण । होईल बापा अनर्थ ॥७७॥ द्रव्य दानी पहावें
 योग्यता । तैसीच त्याची आवश्यकता । याचा विचार तत्त्वां
 करूनि हात सढळ करी ॥७८॥ पंगु अनाथ रोगग्रस्त । पोरकीं
 मुलें समस्त । एखादें सार्वजनिक । कृत्य योग्य द्रव्यदानासी ॥७९॥
 तैसीच योग्य विद्वाना । पाहून करी संभावना । अनाथ स्त्रीच्या
 वाळंतपणा । यथाशक्ति मदत करी ॥८०॥ अन्नदानाचे प्रकार तीन
 विशेष नित्य कार्या कारण । विशेष जें कां अन्नदान । तें
 केव्हां करावें ॥८१॥ घरी संपत्ति बद्द आलिया । काळ
 अनुकूल असलिया । सदिच्छा मनीं झालिया । सहस्रभोजन
 घालावें ॥८२॥ तेथें उच्च नीच भेद नाही । तें चा
 वर्णी श्रेष्ठ पाही । सुष्ट दुष्ट अवघेही । योग्य या अन्नदानातें ॥८३॥
 भंडारा अथवा प्रयोजन । हे याचेच भेद पूर्ण । परी हें कर्ज काढून
 करूं नये कदांही ॥८४॥ आतां नित्य अन्नदानासी । योग्य कोण
 सांगतां तुशीं । पांथिक तापसी संन्यासी । तडीं तापडी भुकेलेली
 ॥८५॥ मागुनियां कोराच । जे करिती विद्यार्जन । गृशा माषुक्या
 लागून । नित्याच घालावें ॥८६॥ लग्न मोजीं ऋतुशांति । सण व्रतो
 घापन निश्चितीं । या अवघ्या प्रसंगाप्रति कार्या कारण म्हणावें ॥८७॥
 या कार्या कारण प्रसंगास । वाहणें इष्ट मित्रास । आम सखे सोप
 न्यास । आदरें घावें अन्न बापा ॥८८॥ हे अन्नदानाचे प्रकार । तुज

कथिलें साचार । योग्या योग्य विचार । तोही पै कथन केला ॥८९॥
 वृद्धदानाची हीच स्थिती । हें विसरूं नको कल्यांती । आपुल्या
 अर्गी असल्या शक्ति । पर पीडा नित्य निवारावी ॥९०॥ हातीं कांहीं
 असलिया सत्ता । तिचा दुरुपयोग न करणें सर्वथा ।
 न्यायासनीं बैसतां । लांचलुचपत घेऊं नको ॥ ९१ ॥ ज्या कार्याची
 जबाबदारी । नेमिली असेल आपुल्या शिरीं । तें कार्य उत्तम
 करी । वाहून काळजी त्याची ॥ ९२ ॥ वाजवीपेक्षां
 फाजील देख । न करावा पोषाख । अहंपणाची झांक ।
 आपून तोरा दावूं नको ॥९३॥ कांहीं नसतां कारण । कोणाचा
 न करी अपमान । शठ दुष्ट या ओळखून । सदां असावें अंतरीं ॥९४॥
 कन्या पुत्र दास दासी । ह्या देह प्रारब्धें प्राप्त तुशीं । झाल्या असती
 त्याशीं । वागवावें प्रीतीनें ॥९५॥ दारा पुत्र कन्या स्वजन । या
 माझें माझेंचि म्हणून । मनीं वाहतां अभिमान । कारण जन्ममरणासी
 ॥९६॥ कां कीं हें देह प्रारब्ध सकल । येथेंचि अवघें सरेल । त्याचा
 लेशही न उरेल । अंतीं संगति यावया ॥९७॥ या अवघ्यांची महति ।
 आहे याच जन्मा पुरती । मागल्या जन्मीचे निश्चिती । कोठें आहे
 गणगोत ॥९८॥ ते ज्या त्या जन्मींच सरून जाते । वासना मात्र
 बद्ध करिते । तीच वासना कारण होते । पुढलिया जन्मासी ॥९९॥
 म्हणून या स्वकीयांचा । खोटा मोह न वाही साचा । तरीच अक्षय
 मुखाचा । लाभ होईल तुजलागीं ॥१००॥ जैसे आपण धर्मशाळेंत ।
 जातीं क्षणेकर रहाण्याप्रत । तात्पुरती सोय येथ । घेतों आपण करुनि
 ॥१०१॥ म्हणून त्या धर्मशाळेचा । मोह ना आपणा उपजे साचा ।
 तोच प्रकार येथीचा । प्रपंच ही धर्मशाळा ॥१०२॥ ऐसें प्रत्येकानें
 जागावें । कर्तव्य आपुलें करावें । तें करीत असतां ओळखावें ।

सच्चिदानंद ईश्वरा ॥१०३॥ पुत्र आपला आणि पराचा । निर्माणि
 कर्ता एकचि साचा । परी आपुल्या पुत्राचा । भार स्थापिला आपुल्या
 शिरी ॥१०४॥ म्हणून त्याचें संगोपन । करोनि उत्तम शिक्षण । वाचें
 थोडें बहुत धन । त्यासाठीं ठेवावें ॥१०५॥ परंतु मीच पुत्राला
 पोशिलें । मीच त्यास शिक्षण दिलें । मीच त्यासाठीं ठेविलें । धन
 ऐसें मानूं नको ॥१०६॥ कर्तव्य आपण करावें । कर्तृत्व ईश्वरा
 द्यावें । फलही त्यासच समर्पावें । अलिप्त आपण रहावया ॥१०७॥
 ज्ञानाचा करून उपयोग । वरें वाईट जाणें सांग । जे जे वरें त्यासी
 अंग । देऊन वाईट टाकावें ॥१०८॥ उत्तम कार्ये हातीं घ्यावें । ते
 तें नाना प्रयत्नें शेवटास न्यावें । कीर्तिरूपें उरावें । मागे मरून गेल्या
 वर ॥१०९॥ अंगीं असावें कर्तृत्व । न रहावें निर्माल्यवत् । हाच
 पुरुषाचा पुरुषार्थ । किती सांगू तुजप्रती ॥११०॥ कर्तृत्व करितो
 अभिमान । वहावा बापा मनीं जाण । फल येतांचि व्हावें लीन
 अभिमान तो झुगारोनि ॥१११॥ जांवरी जिवाचें अस्थित्व । तें
 वरी त्या जपणें सत्य । मरण घडतां व्यर्थ । शोक त्याचा करूं
 नये ॥११२॥ कां कीं शोक करण्या पाहीं । तथें जागा उरलीच
 नाहीं । सुजांस न त्याचें वाटे कांहीं । मूर्ख मात्र करिती शोक
 ॥११३॥ पहा पांचाची उसनवारी । आणली होनी आजवारी । ती
 त्यांची त्यांना निर्धारिी । परत केली प्राणानें ॥११४॥ वायू वायूत
 मिळाला । तेज मिळालें तेजाला । ऐसीं आपआपलें ठिकाणाला
 गेलीं निवून पंचभूतें ॥११५॥ शरीर भाग पृथ्वीचा । तो निस्स
 सम दृश्य साचा । म्हणोन तो शोक करण्याचा ॥ नाहीं विषय शिष्यो
 तमा ॥११६॥ तैसेंच होतां मुलाचें जनन । हर्ष करीं न द्यावें मत
 तो सृष्टीचा व्यवहार समजून । स्वस्थ रहावें नारायणा ॥११७॥

पहा पृथ्वी बीजा धारण करिती। घनवृष्टि करिती वरी। मग तो सूर्य
 आपुल्या करीं। मोडलार्गी निपजवितो ॥ ११८ ॥ त्या मोडाचें
 होतां जनन। पृथ्वी सूर्य आणि घन। काय आनंद मानून। नाचूं
 लागती दश दिशा ॥ ११९ ॥ त्याचा मोठा वृक्ष होवो।
 अथवा अजि जळून जावो। परी हर्ष शोक रिघावो। न
 करी त्यांच्या मानसीं ॥ १२० ॥ तैसें रहावें आपण। मग शोक
 दुःख फोडून। शोक दुःखाच्या अभावीं जाण। मुक्त स्थिति चांदोर-
 करा ॥ १२१ ॥ यांच्या पुढील जें कां कथन। तें मी पुढें सांगेन।
 एखादे वेळ तुज लागून। राही सावध निजकर्मीं ॥ १२२ ॥ ऐसी
 एकोनि समर्थ बाणी। चांदोरकर आनंदले मनी। बाबांचे धरिले
 पाय दोनी। घट्ट मिठी मारूनियां ॥ १२३ ॥ नयनीं लोटल्या अश्रु-
 धारा। रोमांच उठले शरीरा। हे साई समर्थ उदारा। उद्धार माझा
 केला तूं ॥ १२४ ॥ बोधरूपीं वर्षतां घन। अज्ञान धुराळा बसून।
 गेला आमुचा आज पूर्ण। किती उपकार आठवूं ॥ १२५ ॥ ऐसाच
 हर्ष निमोणकरा। झाला असे साजिरा। दोवेही आपुल्या घरा ॥
 गेले वंदन बाबांतें ॥ १२६ ॥ सीता बेदरे सांगूं किती बाबांनीं। जी
 कथिली नीति। भक्त चांदोरकराप्रती। ती मी वेडे कथिली तुला
 ॥ १२७ ॥ या नीतीचें पठण जो कोणी भाविक जन। करी नित्य
 भावें करून। त्यासी न होय भवबाधा ॥ १२८ ॥ स्वति श्रीभक्ति-
 लीलामृत। वर्षला हें बोधामृत। तें सेवा तुम्हीं समस्त। विनंति
 करी दासगणू ॥ १२९ ॥ श्रीहरिहरार्पणमस्तु ॥ शुभं भवतु ॥

॥ इति द्वित्रिंशो ऽध्यायः समाप्तः ॥

अध्याय ३३ वा.

श्रीगणेशायनमः॥ तूं त्रिगुणातीत त्रिगुणात्मक । तूं विश्वातीत
विश्वव्यापक । तूं सच्चिदानंद वरदायक । सर्वारंभ आद्य तूं ॥ १ ॥
तूं शब्दातें उत्पादिता । शब्दही तूंच समर्था । तुजवेगळें करूं जाता ।
बोलणें अवघें खुंटतें ॥ २ ॥ तूं मंगलरूप मंगलकर्ता । मग अमंग-
लाची कशास वार्ता । तुझ्या पदरीं बांधलों अशतां । अविश मातें
स्पर्शना ॥ ३ ॥ असो काहीं दिवस शेल्यावर । ते बाधांचे शिष्य
चांदोरकर । आले दर्शनार्थ साचार । तया शिडीं ग्रामासी ॥ ४ ॥
करून पदाचें वंदन ॥ बोलते झाले नारायण । बाधा आतां पुढील
कथन । मजलागीं कथन करा ॥ ५ ॥ ऐसं ऐकतां शिष्यवचन ।
बाधा आनंदलें पूर्ण । म्हणती आतां अवधान । धावें माझिया
बोलासी ॥ ६ ॥ सुखदुखाचिये अंती । जरी आहे मुक्तिस्थिति
ती स्थिति येण्याप्रती । वागणें कैसे सांगतां तें ॥ ७ ॥ देहप्रारब्ध
भोगितां । सदसद्विचारशक्ति सत्ता । जागृत ठेवावी सर्वथा । तिसी
फांटा देऊ नये ॥ ८ ॥ सहज गतीनें जें जें घडे । तें तें देहप्रारब्ध
रोकडे । कर्म करूनी जें जें घडे । तें न देहप्रारब्ध ॥ ९ ॥ पहा कित्येक
चोन्या करिती । कृतकमें शिक्षा भोगितां । हें शिक्षा भोगणें निश्चिती
नोहे देहप्रारब्ध ॥ १० ॥ जहर पितां घडे मरण । हें नोचें देहप्रारब्ध
जाण । हें कृतीचें फळ पूर्ण । कर्त्यालागीं मिळतसे ॥ ११ ॥ नायनाद
करून धन्याचा । कारकून होय मालक साचा । हाही देहप्रारब्धाचा
नोहे भाग शिष्योत्तमा ॥ १२ ॥ मग तो कारकून झाल्या धनी । राहें
सदा चैनीनीं । गाड्या घोडे उडवोनीं । म्हणे मी मुखी झालों ॥ १३ ॥
त्यानें जो धन्याचा केला घात । तें जोडिलें पाप सत्य । हेंच पुढील
जन्माप्रत । संचित क्रियमाण होईल ॥ १४ ॥ संचित क्रियमाण
प्रमाणें । जन्म होईल त्याकारणें । हें जाणती सहाणे । नाहीं काम

मूखाचें ॥१५॥ शिवाय देहप्रारब्धेकरून । जें लाधलें होतें कार-
 कूनपण । तें त्यानें शिल्लक जाण । ठेविलें पुढिले जन्मासी ॥१६॥
 एवंच पुढील जन्माची । केली तयारी त्यानें साची । जन्ममरण
 यात्रा अशाची । कोठून सांग चुकेल ॥१७॥ पहा कितीएक पदवी-
 धर । आरूढती अधिकारावर । कित्येक हिंडून जगभर । देती नुसतीं
 व्याख्यानें ॥१८॥ कित्येक योगी होती । कित्येक दुकानें घालिती ।
 कित्येक पोरे पढविती । होऊनी शिक्षक शाळेंमध्ये ॥ १९ ॥ योगी
 शिक्षक दुकानदार । व्याख्याता अधिकारी नर । अवघे आहेत पदवी-
 धर । प्रयत्न अवघ्यांचा सारखा ॥२०॥ हा भिन्न भिन्न व्यवसाय
 मग । कां व्हावा मशीं सांग । अरे हा देहप्रारब्धयोग । नाही फळ
 प्रयत्नाचें ॥ २१ ॥ ऐसें वदतां गुरुवर । काय बोलती चांदोरकर ।
 चोरी करून होतां चोर । मात्र म्हणावें कर्मफळ ॥ २२ ॥ आणि
 देहप्रारब्ध येथें मात्र । म्हणावें कां सांगा त्वरीत । हेही कर्मजन्म
 फळ सत्य । कां वाचा म्हणूं नये ॥२३॥ ऐसें वदतां तो प्रेमळ भक्त ।
 बोलते झाले साईनाथ । तें एका सावचित्त । श्रोते वेळ दबडूं
 नका ॥२४॥ हे चांदोरकर कुलभूषणा । महासज्जना नारायणा ।
 ह्या भलत्याच वेड्या कल्पना । काढून मज विचारिणी ॥ २५ ॥
 पहा कित्येक खरे चोर । असून सुटती सत्वर । पुरावा न होत
 त्यांचेवर । हें देहप्रारब्ध त्यांचें ॥२६॥ एक चोर तुहंगांतरी । एक
 चोर असूनी सावावारी । मग येथ कृत्यफल निर्धारिं । कोठें गेलें
 सांग पां ॥ २७ ॥ दोघांचें एक कृत्य । एक सुटे एक शिक्षा भोगित ।
 म्हणोनी आहे कृत्यातीत । देहप्रारब्ध नारायणा ॥ २८ ॥ परि त्या
 घटलेल्या चोराचें । पाप न जाय कधीं साचें । तें पुढलीया जन्माचें ।
 होईल सत्य कारण ॥२९॥ ह्मणून आतां सांगणें तुशीं । भोगितां

देहप्रारब्धाशीं । जाशृत ठेवावें नीतीसी । म्हणजे कार्य होईल ॥३०॥
 सज्जनांची करणें संगत । बसावे त्यांच्या मंडळींत । दुष्ट दुर्जन अमक्त
 ह्यांची साउली नसावी ॥ ३१ ॥ अभक्ष्याभक्ष करूं नये । वितंड-
 वादीं पडूं नये । खोटें वचन देऊं नये । कवणासही कदाकाळीं ॥३२॥
 एकदां वचन दिल्यावरी । निमूटपणें खरें करी । वचनभंगीं श्रीहरी
 दुरावेल नारायणा ॥ ३३ ॥ काम शरीरीं संचरतां । रमावें स्वस्तीशीं
 सर्वथा । पाहून पराची सुंदर कांता । विकारकरीं न घावें मन ॥३४॥
 काम शुद्ध स्वस्तीशीं । परि सदा न सेवी तयासी । कामलालूप
 मानवासी । मुक्ति मिळणें अशक्य ॥३५॥ हा काम मोठा रे
 खंबीर । न होऊं देत चित्त स्थिर । पंड्रिपूंत याचा जोर । सर्वाहून
 आगळ ॥ ३६ ॥ म्हणून ठेवून प्रमाण । करावें कामाचें सेवन ।
 विवेकाचें लोढणें जाण । कंठी त्याच्या बांधावें ॥ ३७ ॥ कामास
 वागवावें आज्ञेत । आपण न जावे त्याच्या कक्षांत । ऐसें जो वागे
 सत्य । तोच सुत्र समजावा ॥ ३८ ॥ देहप्रारब्ध भोगण्याप्रत
 पंड्रिपूंची जेवढी गरज सत्य । तितुक्यापुरता तयाप्रत । मान घावा
 शिष्योत्तमा ॥३९॥ आशा मोक्षाची अंतरीं । मोह वहावा परमार्थाचा
 ॥४०॥ दुष्कृत्यांचा करी मत्सर । भक्तिभावे परमेश्वर । आपला करी
 साचार । जगा मदा देऊं नको ॥४१॥ सत्पुरुषांच्या ऐकणें कथा ।
 चित्ताची ठेवी शुद्धता । मान राखणें ज्ञानवंता । आपुल्या जनकजन-
 नीचा ॥४२॥ सहस्र तीर्थांचे ठिकाणीं । एक मानावी निज जननी
 पिता आराध्य दैवत म्हणूनी । बंदन त्याचें करावें ॥ ४३ ॥ आपुलें
 जे कां सहोदर । प्रेम ठेवी तयावर । भगिनींना अंतर । शक्ति
 असल्या देऊं नको ॥ ४४ ॥ पत्नीस प्रेम वागवावें । परि सैन्य
 कदा न व्हावें । तिचें अनुमोदन घ्यावें । फक्त गृहकार्यांत ॥४५॥

आपुल्या पुत्रस्नुषेंत । त्रिपट पाहूं नये सत्य । तीं असतां एकांतांत ।
 तिथें आपण जाऊं नये ॥ ४६ ॥ अपत्यासी न थड्डा करणें । तीं
 मित्रांचीं लक्षणें । नौकरासी न सलगी करणें । कन्याविक्रय करूं
 नको ॥ ४७ ॥ द्रव्य अथवा पाहून वतन । जरठास न करीं कन्या-
 दान । असावा जामात सुलक्षण । कन्येस आपुल्या शोभेलसा ॥४८॥
 हे पुरुष धर्म कथिले तुशीं । ऐसा जो वागे तयाशीं । बद्धस्थिति न
 बाधे विवशी । सदाचारी वर्तल्या ॥ ४९ ॥ निज पतीची करणें
 सेवा । हा स्त्रियांचा धर्म बरवा । तोच त्यांनीं आदरावा । अन्य धर्म
 नसे त्यां ॥ ५० ॥ पती हाच स्त्रीचा देव । तोच तिचा पंढरीराव ।
 पतीपदीं शुद्ध भाव । ठेवूनी रहावें आनंदें ॥ ५१ ॥ पतीकोपीं
 नम्रता धरी । प्रसंचांत साहच करी । तीच होय धन्य नारी ।
 गृहलक्ष्मी जाणावी ॥ ५२ ॥ ठेवूनी पतीशीं दुःश्चित्त । जी आचरे
 नानाव्रत । ती पापिणी कुटला सत्य । तोंड तिचें पाहूं नये ॥ ५३ ॥
 स्त्रियांनीं विनय सोडूं नये । छछोर चाळे करूं नये । परपुरुषाशीं
 बोलूं नये । कोणी नसतां त्या ठायीं ॥ ५४ ॥ जरी आपुला सहोदर ।
 तरी तो पुरुष आहे पर । म्हणुनी त्यासीं साचार । एकांत स्त्रीनें
 करूं नये ॥ ५५ ॥ या स्त्रीदेहाची विचित्र स्थिती । तो अनीतीचा
 भक्ष्य निश्चिती । झणून सावधगिरी अती । ठेविली पाहिजे शिष्यो-
 चमा ॥ ५६ ॥ शेळीं भक्ष्य लांडग्याचें । झणून तिला कुंपण साचे ।
 करूनी ठेविली कांठ्याचें । रक्षण तिचें करावया ॥ ५७ ॥
 तोच आहे न्याय येथें । स्त्रीदेहरूप शेळीतें । तीव्र व्रत
 कुंपणातें । बांधून रक्षण करावें ॥ ५८ ॥ पती सकाम पाहूनि ।
 तत्पर रहावें स्त्रियांनीं । लहान मुलांच्या संगोपनीं ।
 दक्ष फार असावे ॥ ५९ ॥ मुले आपुली सन्मार्गरेत होतील

ऐसे शिक्षण सत्य । देणें आपुल्या मुलांप्रत । नानामोष्टी सांगोनी
 ॥ ६० ॥ सासू श्वशुर दीर जावा । यांचा द्वेष न
 करावा । सवत आपल्या प्रेमभावा । तिध्याविषयी धरणें मनी
 ॥ ६१ ॥ चौरचौघांनीं गुण घ्यावे । ऐसें वर्तन असावें । पत्याजेने
 आचरावें । व्रत एखादें आल्या मनीं ॥ ६२ ॥ पूर्व पापें करून ।
 भर्ता झालिया गतप्राण । कडकडीत व्रतार्थ धरून । आयुष्य आपुलें
 कंटावें ॥ ६३ ॥ वैधव्य नशिबी आल्यावरी । न पहाडिजे मृदु शय्ये
 वरी । सौगंधित उठ्या शरीरी । कदा आपुल्या करूं नये ॥ ६४ ॥
 नक्त हविष्यान्न शाकाव्रत । एकादश्यादि उपवास सत्य । आचरोनी
 जगन्नाथ । हृदयसंपुटी सांठवावा ॥ ६५ ॥ जेणें होय कामोदीपन
 ऐनें न कदा सेवणें अन्न । सदा अध्यात्मनिरूपण । ऐकत जावें
 विधवांनीं ॥ ६६ ॥ आत्मानात्म विचार करणे । संन्यस्तपरि राहणें
 देवतार्चन भक्तीनें । करून पुराणें वाचावीं ॥ ६७ ॥ ही साधारण
 पुरुषस्त्रीनीति । कथन केली तुजप्रती । ऐसें वागतां बद्धस्थिति
 अनायासें होय दूर ॥ ६८ ॥ आतां बद्धस्थितीचा लक्षणें सांगतों
 मी तुजकारणें । तिकडे आपुसें अवधान देणें । करूनी मन एकाग्र
 ॥ ६९ ॥ धर्माधर्म जाणेना । ईश्वर कोण हें ओळखेना । मनीं न
 उपजे सव्दासना । त्याशीं बद्ध म्हणावें ॥ ७० ॥ जो केवळ कपट
 पट्ट । ज्याचें वचन सदा कट्ट । ज्याचीं पापें अचाट्ट । तोही बद्ध
 जाणावा ॥ ७१ ॥ साधुसंत सज्जन । यांतें नोळखी ज्याचें मन ।
 प्रपंची जो तल्लीन । तोहि बद्ध जाणावा ॥ ७२ ॥ दानधर्मां न ज्याची
 मती । पोकळ वितंडवादी अती । तोही बद्ध निश्चिती । शिष्योत्तमा
 जाणावा ॥ ७३ ॥ परांच्या ठेबी बुडवीत असे । आपला सवरात
 करीत असे । साधुसंता निंदीतसे । तोही बद्ध जाणावा ॥ ७४ ॥

आपुली वाढविण्या थोरी । उगीच दुसऱ्यांची निंदा करी । सोंग
 साधूंचे घेऊन वरी । करी अनीति तो बद्ध ॥ ७५ ॥ प्रपंच ज्याचा
 परमार्थ । प्रपंच ज्याचा पुरुषार्थ । सदा प्रपंची ज्याचे चित्त । तोही
 बद्ध जाणावा ॥ ७६ ॥ जो मित्राचा द्रोह करी । जो गुरुची वैर
 धरी । विश्वास महा वाक्यावरी । ज्याचा नसे तो बद्ध ॥ ७७ ॥
 ज्ञाना ग्रंथ भाराभर । करूनिया पाठांतर । ज्याचे न होय शुद्ध अंतर ।
 तोही बद्ध जाणावा ॥ ७८ ॥ बध्दासी न मिळे सद्गती । बध्दासी न
 बडे सत्संगती । तो जाय यमलोकाप्रति । यातना अमित भोगावया
 ॥ ७९ ॥ आतां मुमुक्षुलक्षण । करितों मी तुज कथन । ती करावी
 तुवां श्रवण । सद्भाव ठेवूनियां ॥ ८० ॥ जो बद्धस्थितीस कंटाळला ।
 जाणे सदसद्विचाराला । म्हणे कधी भेटेल मला । देव तो मुमुक्षु
 ॥ ८१ ॥ सत्संगाची करी आस । निःसार मानी जगतास । जो
 विटला प्रपंचास । तो मुमुक्षु जाणावा ॥ ८२ ॥ देहप्रारब्धे जी
 स्थिती । प्राप्त झाली त्याप्रती । त्यांतची मानी चिची । समाधान
 मुमुक्षु ॥ ८३ ॥ ज्याशीं पाप करण्याचें । वाटतसे भय साचें ।
 प्रसत्य न बोले कदा वाचे । तो मुमुक्षु जाणावा ॥ ८४ ॥ कृत-
 कर्माचा पश्चाताप । ज्यास झाला असेल सत्य । तो जरी असला
 प्रतीत । तरी मुमुक्षु जाणावा ॥ ८५ ॥ देवाविषयी ज्यास आस्था ।
 साधूंचे ठायीं नम्रता । जो नीतिचा असे भोक्ता । तो मुमुक्षु
 जाणावा ॥ ८६ ॥ जो क्षणेक सत्संग सोडीना । ज्याची अखंड
 तली रसना । श्रीहरीच्या नामीं जाणा । तो साधक म्हणावा ॥ ८७ ॥
 पाप वाटे विषय ज्यासी । जो अध्यात्मविद्येसी । साधावया प्रति-
 धर्षीं । यत्न करी तो साधक वा ॥ ८८ ॥ जो ध्यान करी ईश्व-
 रीचे । ग्रहण करून एकांतचें । त्यानें पद साधकाचें । घेतलें ऐसें

ह्यणवें ॥ ८९ ॥ जे हरीचे गुणानुवाद । एकतां मानी आनंद ।
 कंठ होतसे सद्गत । तो साधक ह्यणावा ॥ ९० ॥ लौकिकाची न
 करितां पर्वा । करी सदा संतसेवा । चित्तांतून रमाथवा । जाऊ न
 दे तो साधक ॥ ९१ ॥ निंदा स्तुती ज्या समान । तैसाच मान-
 पमान । जन आणि जनार्दन । एक जया सिध्द तो ॥ ९२ ॥ पाहि-
 पूंचे विकार । ज्यासी न होती तिळभर । संकल्प निमाले साचार ।
 अवघे जयाचे सिद्ध तो ॥ ९३ ॥ संकल्प अथवा विकल्पाशी । जाण
 न मुर्खाच जयापाशी । मी तूं या भावनेशी । न जाणें तो सिध्दा ॥ ९४ ॥
 देहाची न ज्यांना क्षिति । जे मीच ब्रह्म ऐसे लेखिती । सुख
 दुःखाचा अभाव चिती । ज्यांच्या असे ते सिध्द ॥ ९५ ॥ ह्या ज्या
 मी कथिल्या स्थिती चार । ह्याचा करी पूर्ण विचार । हे जें दिसते
 चराचर । तें स्वरूप ईश्वराचें ॥ ९६ ॥ ईश्वर आहे अवघ्या ठायी ।
 त्याविण रिता ठाव नाही । परि मायेनें ठकविले पाही । उमरूं न
 दे त्या ईश्वरा ॥ ९७ ॥ मी तूं आणि माधव सत्य । तैसा मास्ती
 पंदरीनाथ । ह्याळसापती काशीनाथ । आडकर साठे हरीपंत ॥ ९८ ॥
 काका तात्या गणेश बेरे । तैशीच वेणू पहा रे । भालचंद्रादि लोक
 सारे । आहेत अंश प्रभुचे ॥ ९९ ॥ म्हणून कोणी कोणाचा । त्रे-
 करूं नये साचा । अवघ्या ठिकाणीं ईश्वराचा । वास हें विसरूं
 नये ॥ १०० ॥ म्हणजे अंगीं निवेरता । आपोआप निपजे तत्वात ।
 निवेरतचा उदय होता । साधेल अवघें हळहळ ॥ १०१ ॥ चि-
 जाण मानवाचें । आहे उच्छंखल साचे । तें स्थीर करण्याचे ।
 प्रयत्न केले पाहिजेत ॥ १०२ ॥ जैसी मक्षिका अवघ्यावर । तैसी
 वैश्वानर । पाहतां फिरे सत्वर । तेथूनिया माघारी ॥ १०३ ॥ तेंवें
 हें रंगेल मन । सर्वांठाचीं रमे पूर्ण । परि एक ब्रह्म पाहून । तोंड

आपुलें फिरवीतसें ॥ १०४ ॥ ऐसं हें ओढाळ मन । ब्रह्मी न
 झाल्या संलग्न । जन्ममरण यात्रा जाण । नाहीं चुकणार नारा-
 यणा ॥ १०५ ॥ ती तों चुकविली पाहिजे आधी । येऊनिया नर
 जन्मासधी । या जन्मापरि संधि । नाहीं दुसरी अमोलिक ॥ १०६ ॥
 झणूनी मन करण्या स्थिर । हा मूर्तिपूजेचा प्रकार । मूर्तीतही पर-
 मेश्वर । नाहीं परी ती करावी ॥ १०७ ॥ भूर्तिपूजा भावें करिता ।
 चिन्ताची होय एकाग्रता । एकाग्रतेविण तत्त्वतां । नये-स्थिरत्व
 मनासी ॥ १०८ ॥ पुढें करावें मनन ध्यान । अध्यात्म ग्रंथावलोकन ।
 तैसे वागण्याचा आपण । प्रयत्न करावा निश्चयें ॥ १०९ ॥ सर्व
 विद्येत प्रधान । ही आत्मविद्या जाण । विचौकसी पंचवन । वा
 र्चिती मेरु जैसा ॥ ११० ॥ आत्मविद्या साधिल्यावरी । मुक्ति
 वाचून येते घरीं । बंदा गुलाम श्रीहरी । होतो त्याचा अंकित
 ॥ १११ ॥ ही अध्यात्मविद्येची पायरी । तुम्हां अवघड चढण्या
 वरी । परि सुलभ युक्ति खरी । सांगतो मोक्षा जावया ॥ ११२ ॥ तुं
 झाली हरीपंत । बेरे काका तात्यादि भक्त । यांहीं अनुसरणें हीच
 पंत । मोक्षालागी जावया ॥ ११३ ॥ मागें तुला आणि निमोण-
 ज्ञा । ज्या कथिलें ज्ञानभंडारा । तैसें वागून परमेश्वरा । शरण
 पावें अवघ्यांनीं ॥ ११४ ॥ नित्य ध्यावें सिध्द दर्शन । नीति जागृत
 वन । या पुण्येंकरून । अंतसमयीं राहेल शुध्दी ॥ ११५ ॥ मात्र
 या अंतसमयीं । आस कोणाची करूं नाहीं । मन एकाग्र लव-
 ळी । करून प्रभू आठवावा ॥ ११६ ॥ जें आपलें आराध्य
 वस्त । त्याचें करावें ध्यान सत्य । त्या ध्यानांत घडतां अंत ।
 मीपता मुक्ति मिलेल ॥ ११७ ॥ जैसी सुकतीच गेली वन्नू ।
 शिगांवात सुलक्षणू । तैसेच अडकर आणि वेणू । मुक्त होतील

आत्मज्ञानें ॥ ११८ ॥ ऐसें बोलून अभयहस्त । ऐविला चांदोरकर-
 शिरीं सत्य । धन्य महाराज साईनाथ । नमन माझे तयारीं ॥ ११९ ॥
 ऐसी नीति चांदोरकरांची । ऐकून डव जाडिले पाणी । लीन होऊन
 साईचरणी । बोलूं लागले रुद्राचें ॥ १२० ॥ हे परब्रह्ममूर्ते गुण
 मंभीरा । हे महासिध्दा करुणाकरा । मायबापा परम उदारा । भक्त
 दीचा तारू तूं ॥ १२१ ॥ होऊन आम्हां अज्ञानांसी । नेलेस
 पैलतटासी । सांगूत दिव्य ज्ञानासी । ऐसीच कृपा असो दे ॥ १२२ ॥
 तई ह्मणती साईनाथ । तुझी अवघे माझे भक्त । मी न विसरें
 तुझांप्रत । नका करूं काळजी ॥ १२३ ॥ अष्टा इलाही श्रीराम ।
 देईल तुम्हां सौख्यधाम । पुरवील तुमचे दोड काम । वचन भाजे
 प्रमाण हें ॥ १२४ ॥ सीतावेदरे आण चिर्ता । ही । वावांची शो
 महती । चाल त्यांच्या दर्शनाप्रती । वंदन करी पायांचें ॥ १२५ ॥
 त्यांच्या भक्तांच्या खेटराची । सराही न ये आपणां साची । परीं
 वावा माय अनाथांची । तारण आपुलें करील ॥ १२५ ॥ आज
 वावांचें जमले भक्त । चांदोरकरादि हरींपंत । वावांनीं आपुल्या
 भक्तांप्रत । केली आहे मंजवानी ॥ १२७ ॥ ज्ञानवैराग्य आणि भक्ती
 हींच पक्वानें निश्चिती । करून आपल्या भक्तांप्रती । जेवा ह्मणती
 यथेच्छ ॥ १२८ ॥ जें जें रुचेल जयाशीं । तें तें त्याणें सेवणें
 ऐसी । ताकीद आपुल्या भक्तीशीं । वावा करिती चाल सिते ॥ १२९ ॥
 आपण उभयतां कुन्यापरी । त्या समर्थीच्या राहू द्वारीं । एतका
 तो तुकडा तरी । फेकील आपणांकडे भे ॥ १३० ॥ तोच पुढे
 आचणांशीं । कृतार्थ वेडे करण्याशीं । चाल पर्वणी पुन्हां ऐशीं । नाहीं
 कधीं येणार ॥ १३१ ॥ सताश्वमेधाचें पुण्य । येथेच मिळेल तुम्हां
 लागून । या अध्याया केल्या पठन । एक वेळही श्रेते ॥ १३२ ॥

ही सईची अध्यायत्रयी । सरस्वती गंगा यमुना पाही । हेच प्रयाग
 भागू काई । भावार्थांत बुडी घ्या ॥ १३३ ॥ स्वति श्रीभक्तलीला-
 मृत । बदलें यथामती सत्य । हे तारक भक्तांप्रत । होवो ज्ञाने दास
 मणू ॥ १३४ ॥ श्रीहरिहरार्पणमस्तु ॥ शुभंभवतु ॥

इति त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः समाप्तः